

Svētā Marija Goretti – sirdsskaidrības mocekle

1950., lielajā jubilejas gadā, pāvests Pijš XII izvēlēja nevainības ziedu – divpadsmitgadīgu meitenīti Mariju Goretti, un, atzīdams viņu par savas valdīšanas zvaigzni, pacēla svēto kārtā, lai tā ar savas sirdsskaidrības garīgo spožumu aizraidītu no pasaules netiklību, ļauno garu, miesas izvirtību un melu garu.

Katram laikmetam dievs dod tādus svētos, kas tam visvairāk ir vajadzīgi. Mūsdienās, visatļautības laikā, kad jaunums un meli grib izslēgt Dievu un Viņa gribu no sabiedrības, svarīgi ir skatīt tos, kas savas sirdsskaidrības labā ziedojusi dzīvību. Tāpat kā svētās Agnese un Agate, un daudzas citas sirdsskaidrības jaunavas izvēlējās labāk nāvi nekā grēku, tā arī Marija Goretti savu dzīvību atdeva par sirdsskaidrības tikumu.

Pāvests Pijš XII teica: «Viņa patiešām iekaroja itāļu tautas sirdis. Šodien Itālijā viņu pazīst visi. Ar savu burvīgumu viņa ieguva plašas zemes Amerikā, īpaši Dienvidamerikā.»

Svēto pazīst un godina visa kristīgā pasaule, viņas godam celtas baznīcas pat Korejā, Japānā un Āfrikā. Viņas vārdu piesauc arī Visu Svēto litanijā.

Marija Goretti piedzima Itālijā, Korinaldā 1890. gada 16. oktobrī

nabadzīgā zemnieku ģimenē, kam vienīgā bagātība – labā sirds un tikumi. Šī ģimene katru vakaru skaitīja rožukroni un citas lūgšanas.

Ģimenes skaitam pieaugot, vecāki vairs nespēja to pienācīgi uzturēt, tāpēc devās uz purvaino līdzenumu Romas tuvumā. Šeit Marijas vecāki kalpoja kādam grāfam tā īpašumā. Pēc dažiem mēnešiem tēvs saslima ar malāriju, smadzeņu plēves iekaisumu, tīfu un plaušu karsoni. Desmit dienu laikā, apgādāts ar svētajiem Sakramentiem, viņš mira. Līdz ar tēva nāvi ģimenē sākās grūtākas dienas.

Māte apgalvoja, ka Marija bijusi ar labu raksturu, viegli mācījusies, izpalīdzīga. Sešu gadu vecumā pieņēma lestināšanas sakramentu, kas ir Svētā Gara žēlastību devējs. Svētais Gars atrada šajā bērna dvēselē auglīgu druvu kristīgiem tikumiem. Marija bija ļoti saprātīga, nopietna un viņas spriedumi bija gandrīz kā pieaugušam cilvēkam.

Pat slepkava Aleksandrs Serenelli par viņu saka: «Es to pazīnu vienmēr kā labu, paklausīgu saviem vecākiem, dievbijīgu, nopietnu, nevis vieglprātīgu un mainīgu kā citas meitas... Viņa bēga no bīstamām grēka vietām, saskaņā ar mātes ieteikumu.»

1902. gada 29. maijā Marija pieņēma savu pirmo sv. Komūni-

ju, pirms kuras pieņemšanas priesteris atgādināja bērniem alāž sargāt savu nevainību un kā varenu līdzekli ieteica katru dienu skaitīt trīs reizes «Esi sveicināta...» Pēc sv. Komūnijas Marija kļuva vēl dedzīgāka pienākumu pildīšanā un pašizlīdzībā.

Pēc tēva nāves mātei bija grūti jāstrādā un jāpilda līgums ar Jāni Serenelli (Marijas slepkavas tēvu), kas bija despots, dzērājs un mātes nežēlīgs izmantotājs. Tā tas turpinājās trīs gadus līdz Marijas noslepkavošanai. Marija saprata šo grūto stāvokli un centās māti iepriecināt: «Esi droša, māmiņ, nebaidies, mēs tiksim uz priekšu. Dieva gādība palīdzēs. Mēs cinīsimies...»

Jau ilgāku laiku saimnieka dēls Aleksandrs bija iekārojis šo skaisto, tikumīgo meiteni pavadīt, bet viņa bija izsargājusies. 5. jūlijā, kad Aleksandrs strādāja tikai kādus 40 metrus no mājām un bija aizņemts ar pupu kulšanu, Marija bija viena pati virtuvē un gatavoja pusdienas, reizē uzraudzīja māsiņu Terēziti, kas dusēja šūpulī. Pēkšņi atvērs durvis, viņas priekšā nostājās Aleksandrs un pavēlēja: «Marija, seko man!» Marija jautāja: «Kāpēc? Ko tu gribi?». Aleksandrs atteica: «Nāc, es tev saku!» «Nē, es gribu zināt, ko tu vēlies.» Iesākās cīņa. «Nē, nē, tas ir grēks. Dievs to negrib. Ja tu to

izdarīsi, tad tu iesi uz elļi... Nedari to...» Nespēdams iegūt meiteni, Aleksandrs sāka viņu nežēlīgi durstīt ar dunci. «Mans Dievs, mans Dievs, es mirstu! Ak, māte, māte!» sauca Marija.

Pēdējais dūriens trāpīja Marijas sirdi, viņa asinis sajima. Izdzirdusi mazās meitenes raudas, atsteidzās māte. Mariju nogādāja slimnīcā, kur ārsti brīnījās, kā viņa vēl nav mirusi no 14 ievainojumiem. Priesteris vēl paspēja apgādāt viņu ar svētiem Sakramentiem. Pirms sv. Komūnijas pieņemšanas priesteris jautāja: «Marija, vai tu no visas sirds piedod savam slepkavam?» Marija atbildēja: «Jā, es viņam piedodu no mīlestības uz Jēzu... Un es gribu, lai viņš kopā ar mani nonāktu paradīzē.»

Marija Goretti mira 1902. gada 6. jūlijā. Tagad pagājuši jau simts gadi pēc šī traģiskā notikuma, kas vainagoja šo varonīgo meiteni ar sirdsskaidrības mocekles kroni. Kristus mācīja: «Svētīgi sirdsskaidrības mocekles, jo viņi skatīs Dievu.» (Mt.5,8)

Pēteris Vilcāns, Livānu sv. Erceņģeļa Miķeļa Romas katoļu draudzes prāvests, dekāns